

*«Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς ὄφθέντι καὶ
φωτίσαντι τῷ κόσμῳ...» **

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμιον Πρεσβυτέριον, Ὁσιώτατοι Πατέρες καὶ Μητέρες, Φιλέορτον τῶν Ὁρθοδόξων σύστημα, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

«Ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιlanθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ», «ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν»¹.

Εἰς αὐτὴν τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν συνοψίζεται ἄριστα ὅλον τὸ Μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναγεννήσεως, ἀνακαινίσεως καὶ μεταμορφώσεώς μας, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν σημερινὴν θεῖαν καὶ πάντιμον Ἑορτὴν προβάλλομεν καὶ πανηγυρίζομεν μὲ τόσον λαμπρὸν καὶ ἐπίσημον τρόπον.

Ὁ Χριστός μας, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἀνιστᾶ καὶ ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον, διότι Αὐτὸς εἶναι ἡ *«Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή»²*.

Ὁ Χριστός μας διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνακαινίζει καὶ χαριτώνει τὸν ἄνθρωπον, διότι Αὐτὸς εἶναι *«πλήρης Χάριτος καὶ Ἀληθείας»³*.

Ὁ Χριστός μας διὰ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας μεταμορφώνει καὶ φωτίζει τὸν ἄνθρωπον, διότι Αὐτὸς εἶναι τὸ *«Φῶς τὸ Ἀληθινόν»⁴*, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, συνειδητοποιοῦντες σήμερον βαθύτερον τὰς μεγάλας αὐτὰς ἀληθείας τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας μέσα εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ ἔκπαυλον φῶς τῆς Χάριτος, προσκυνοῦμεν τὸ ἄρρητον Μυστήριον τῆς Θείας Ἐπιφανείας καὶ τὴν ὑψίστην δωρεὰν τῆς Ἀκτίστου καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ βοῶμεν μεγάλην τῇ φωνῇ καὶ λέγομεν μετὰ παρρησίας:

«Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς ὀφθέντι καὶ φωτίσαντι τὸν κόσμον»⁵!...

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου Βαπτισθεῖς, ψάλλοντάς Σοι· Ἀλληλούϊα»⁶!...

* * *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

Τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου ἔτους καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου ἐσημαδεύθησαν ἀπὸ γεγονότα πρωτοφανῆ διὰ τὴν παραδοσιακὴν Ἑλληνορθόδοξον κοινωσίαν μας: ἡ βία εἰς τὴν πλέον εἰδεχθῆ μορφήν της καὶ μάλιστα ὡς ἔκφρασις τῆς λατρείας τοῦ «ἀνθρωποκτόνου»⁷ σατανᾶ συνεκλόνησαν τὰς συνειδήσεις ὄλων μας.

Τὰ ὅσα ἐδημοσιεύθησαν ἀποτελοῦν τὴν σαφεστέραν μαρτυρίαν καὶ ἀπόδειξιν, ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ὀδηγηθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀρνηθῆ τὴν «Χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν σωτήριον»⁸.

Τὸ δυστύχημα εἶναι, ὅτι ἡ ὅλον ἐν διογκουμένη «Ἀποστασία»⁹ μᾶς ἐπιφυλάσσει καὶ χειρότερα.

«Τὸ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας»¹⁰...

Ἡ ἀνομία αὐτὴ ἀποβλέπει εἰς τὴν νοθείαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Μηνύματος διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου· εἰς τὸν καταποντισμὸν τῆς Ἱερᾶς Κιβωτοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· εἰς τὴν ἀνατροπὴν πάσης ἐννοίας παραδοσιακῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, οὕτως ὥστε ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν «ἐξουσίαν τοῦ σατανᾶ»¹¹ καὶ τῶν σκοτεινῶν ἔργων του.

* * *

Ἡ ἡμετέρα Ἱερὰ Σύνοδος Ἐνισταμένων τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς, μὲ τὴν Χάριν τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν, ἀπευθύνει ἔκκλησιν πρὸς τὰ πνευματικὰ Αὐτῆς τέκνα καὶ προτρέπει αὐτὰ νὰ μὴ πτοοῦνται καὶ ταράσσονται.

«Ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι»¹²...

Ἐχουν προφητευθῆ τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν»¹³ καὶ ὀφείλομεν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν αὐτὰ μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Σωτῆρα μας, ὁ Ὅποιος «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη», «ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»¹⁴.

Ὁ Κύριός μας εἶναι «Θεὸς τῆς ἐλπίδος»¹⁵.

Ἄς μὴ ἀποθαρρυνώμεθα!

Ἄς ἀναλογιζώμεθα μόνον τὴν τεραστίαν εὐθύνην μας ἔναντι

τῶν συνανθρώπων μας, οἱ ὅποιοι παραπαίουν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ Ἀποστολικὴ προτροπὴ εἶναι λίαν ἐπίκαιρος: *«Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις»*¹⁶.

Ἄς ἐντείνωμεν τὸν πνευματικὸν ἐν Χριστῷ ἀγῶνα μας.

Ἄς γίνωμεν ζωντανὰ Εὐαγγέλια εἰς τὸ περιβάλλον μας.

Ἄς εἴμεθα φορεῖς τῆς Ἐλπίδος, τῆς Ἀγάπης, τῆς Πίστεως, τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἀναστάσεως τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας.

*«Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου»*¹⁷!...

* * *

Εἴθε ἡ Χάρις τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος καὶ ὑπὸ Πατρὸς καὶ Ἁγίου Πνεύματος μαρτυρηθέντος Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ ἴδωμεν λίαν συντόμως τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἠνωμένην καὶ εἰρηνεύουσαν διὰ τῆς καταδίκης τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ λεγομένου *«Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»* καὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν Πατρῶαν Ἑορτολογικὴν Τάξιν, οὕτως ὥστε Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ Πολιτικοὶ Ἄρχοντες νὰ συνεργάζωνται ἀγαστῶς, πρὸς ἐνίσχυσιν, ἐνότητα καὶ θωράκισιν τοῦ εὐσεβοῦς Γένους μας εἰς τὰς κρισίμους αὐτὰς ἡμέρας, πρὸς δόξαν τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ἀμήν!

□

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 258/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1994, σελ. 206-207. Ἐξεφωνήθη τὴν 6.1.1994 ἐκ.ἡμ. ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, κατὰ τὸν λαμπρὸν ἑορτασμὸν τῶν Ἁγίων Θεοφανίων εἰς τὴν Κοινότητα Σκάλας Ὁρωποῦ Ἀττικῆς.

1) Τίτ. γ' 4-6. 2) Ἰωάν. ια' 25. 3) Ἰωάν. α' 14. 4) Ἰωάν. α' 9. 5) Ἰδιομέλου Αἰνῶν Ἑορτῆς Θεοφανίων. 6) Εἰσοδικοῦ Ἑορτῆς Θεοφανίων. 7) Ἰωάν. η' 44. 8) Τίτ. β' 11. 9) Β' Θεσσαλ. β' 3. 10) Β' Θεσσαλ. β' 7. 11) Πράξ. κστ' 18. 12) Ματθ. κδ' 6. 13) Ματθ. ιστ' 3. 14) Α' Ἰωάν. γ' 8. 15) Ρωμ. ιε' 13. 16) Β' Θεσσαλ. β' 15. 17) Θείας Λειτουργίας.